

UVOD

U šestom razmatranju naše Škole Božjega Milosrđa s blaženim Mihaelom Sopoćkom promatramo događaj izbora apostola. Taj evanđeoski trenutak nije samo uspomena na početke Crkve, nego i objava Božjega milosrđa koje poziva, oblikuje i vodi duše prema svetosti.

Gospodin Isus ne bira svoje učenike prema ljudskim mjerilima uspjeha, ugleda ili sposobnosti. On gleda dubinu srca i poziva one koji su spremni surađivati s Njegovom milošću. Promatrajući apostole, otkrivamo da je svaki poziv dar Božjega milosrđa i da je svaki život uključen u Božji plan spasenja. Otvorimo svoja srca djelovanju Božje milosti i dopustimo da nas ovo razmatranje obnovi u zahvalnosti za vlastiti poziv i učvrsti u vjernom nasljedovanju Krista.

IZBOR APOSTOLA

Svi smo prošlost zaključili svojom ispovijedi. Nemojmo joj se više vraćati niti tražiti njezine nedostatke, nego recimo zajedno s apostolom: „*Što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, prežem.*“ (Fil 3,13). Ako Sotona želi u nama probuditi strah i malodušnost, zatvorimo mu vrata svoje duše, a otvorimo srce Gospodinu Isusu, koji nakon četrdeset dana duhovne obnove s ljubavlju skrbi za svoje učenike i traži utjehu za svoje apostolsko Srce.

To je učinio i za mene. Kada se osvrnem na svoj život, prepoznajem korijene svetoga poziva i utjehu za svoje srce. U trenutku izbora apostola vidim sjeme Božje milosti koje nakon tolikih stoljeća pada i u moju dušu. Ondje vidim temelje svoga života. Nakon noćne molitve na gori, Isus izlazi pred svoje učenike obasjan nebeskim sjajem, grli ih pogledom svoje ljubavi i poziva dvanaestoricu apostola. Na njih polaže svoje božanske ruke. U tom trenutku vidi sva buduća vremena i vidi mene. Njegov pogled tada je dopro i do moje duše.

Što se tiče poziva, ljude možemo podijeliti u dvije skupine. Jedni se oslanjaju na prirodne prednosti: podrijetlo, položaj ili poznanstva. Drugi primaju poziv po nadnaravnom djelovanju Božje milosti. Neki se silno trude biti uz Krista, ali nemaju poziv. On želi da oni ostanu i djeluju u svijetu. Drugima pak sam govori: „*Pođi za mnom*“ (Mt 9,9). Daruje im milost poziva, ali oni je ne žele prihvatiti ni iskoristiti, poput bogatoga mladića iz Evandjelja.

Koga onda Krist poziva?

Poziva ljude iz svih staleža i životnih okolnosti: ribare Šimuna, Ivana i Andriju, ali i Natanaela i Mateja, koji su dolazili iz boljih društvenih prilika. Ne odbacuje bogate, ali se češće okružuje siromašnima. Prednost daje iskrenima, otvorenima i plemenitima, premda nisu bez mana, taštine i slabosti. U njima vidi spremnost na suradnju s Božjom milošću.

Ne isključuje ni grešnike, jer ispod njihove tvrde vanjštine prepoznaje plemenitost srca. Zato se nitko ne može uzdizati zbog svoga položaja, podrijetla ili bogatstva.

U toj raznolikosti osoba, u tom zajedništvu ljudi različitih darova, a iste milosti poziva, treba se uspostaviti sklad koji će odzvanjati jednom notom – slavom Božjom i iskrenom ljubavlju. Sva prirodna obilježja postaju sporedna, jer ih nadilazi i podupire postojana milost poziva.

GODIŠNJI CIKLUS KATEHEZA, lipanj 2026.
"S blaženim Mihaelom Sopoćkom u školi Božjega milosrđa"

Ta je milost privukla gruba, neotesana i divlja srca, uzdigla ih iz svakodnevnog života k Bogu i učinila od njih izabrane posude koje su pronijele Kristovo ime po cijelome svijetu. Snaga apostola, njihova veličina i plodovi njihova rada ne počivaju na ljudskim sposobnostima, položaju ili podrijetlu, nego na milosti. Milost poziva izvire iz dubina Božjega Milosrđa i ne može se zaslužiti. Zato je trebamo cijeniti, brižno čuvati i njegovati te se svim silama truditi odgovoriti na nju svojim životom. Ona je jedno od najvećih očitovanja Božjega Milosrđa.

U molitvi Gospodin Isus razgovara s Ocem o budućim naraštajima. Vidi pape, svećenike, redovnike i redovnice. Vidi i moj poziv. On prodire kroz sva vremena i sve ih obuhvaća svojim pogledom. Već tada pozvao je i mene na najtješnje zajedništvo sa sobom, da budem s Njime u pustinji, u Getsemaniju i na Kalvariji. Nakon uskrsnuća Spasitelj okuplja zajednicu kojoj je On središte i temelj života. Moram Ga upoznavati, proučavati i nasljedovati. Po Njemu trebam stjecati kreposti, po Njemu postati svet. Njega trebam upoznati i ljubiti, jer Krist je Put koji vodi u život.

Često činimo suprotno. Želimo se poniziti, ali bez Krista. Želimo nositi križ, ali daleko od Njega. A upravo kad radosno prigrlim Spasiteljev križ, On me privlači k sebi jer želi da budem s Njim. Ipak, često ostajem sam u svom kutu. Kad dođe teška, bolna i odbojna zapovijed, tko će mi dati snagu? Misao na Spasiteljevu poslušnost. Srce ne osjeća utjehu, misli se raspršuju, a molitva izgleda besplodna. Zašto onda ustrajati?

Tražimo Kristove noge i, poput Marije Magdalene, razgovarajmo s Njim. Kupajmo se u zrakama Njegove ljubavi. Tada ćemo pronaći Boga, a ne same sebe. Obnavljajmo svoja obećanja u svakodnevnom životu, osobito nakon svete pričesti, kada je On sam prisutan među nama. Isus je pozvao svoje učenike na dostojanstvo apostolata. Oni su trebali biti Njegovi predstavnici, zjenica Njegova oka. I mi smo pozvani na isto. Krist nas poziva na zajedništvo života sa Spasiteljem. On je naša sreća. Živjeti u Njemu i ne željeti ništa osim Njega.

„Bože sačuvaj da bih se ičim drugim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista.“ Zajedništvo rada s Kristom najveća je sreća na zemlji. Zato nas poziva da ne živimo samo za sebe, da ne mislimo jedino na vlastitu dušu, nego da budemo apostoli i suradnici u širenju Božjega kraljevstva. Poziva nas na apostolsko djelovanje, na svetost života na zemlji i na zajedništvo s Njime u nebu.

„Sjedit ćete na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih.“ Apostoli su odmah krenuli za Isusom. Nisu nosili ništa sa sobom, nisu razmišljali o povratku. Otišli su radosna srca. Matej je ostavio svoj novac i potrčao za Gospodinom, sretan zbog izabranja. Ivan se do kraja života sjećao sata svoga poziva i radovao mu se.

A kako je nama često teško probuditi tu istu žurnost i radost! Još uvijek nas sputavaju naše mreže: obiteljske vezanosti, navezanost na sebe, vlastite želje i planovi. Poziv nas vuče naprijed, a mi oklijevamo. Krist strpljivo stoji i promatra.

Može li biti zadovoljan takvim apostolima? Hoćemo li ispuniti Njegovu volju? Apostoli su pošli za Njim i ustrajali. Slijedimo njihov primjer kako bismo i mi zadobili milost ustrajnosti.

Padnimo pred Kristove noge i zahvalimo Mu za svaki sat našega života, za svaku milost, za svaki komad kruha i za svaki znak Njegove ljubavi. Obnovimo svoje predanje i budimo spremni na sve što od nas zatraži. Molimo za istinsku ljubav kako bismo vjerno vršili sveti apostolat, jer svetost i apostolski žar temeljna su obilježja apostolskog života. Njima trebamo ispuniti svoje poslanje prema onima koje nam je Bog povjerio.

ZAKLJUČAK

Zahvalimo danas Gospodinu za nezasluženi dar poziva kojim nas je privukao k sebi. Sve što jesmo i sve što imamo plod je Njegove milosti i Njegova milosrđa. Kao što je nekoć pozvao apostole da ostave sve i pođu za Njim, tako i danas poziva svakoga od nas na dublje zajedništvo sa svojim Srcem i na vjernu suradnju u djelu spasenja.

Po zagovoru blaženoga Mihaela Sopoćka molimo milost da uvijek iznova otkrivamo ljepotu svoga poziva, da ga čuvamo s ljubavlju i odgovaramo na njega velikodušno i radosno. Neka nas Božje Milosrđe učini postojanima u kušnjama, vjernima u svakodnevnim obvezama i gorljivima u apostolskom sluzenju.

Isuse, uzdam se u Tebe!

Razmatranje uz Presveto Srce Isusovo

Promatrajući izbor apostola, usmjerimo svoj pogled na Presveto Srce Isusovo iz kojega proizlazi svaki poziv. Nije Isus pozvao apostole zato što su bili savršeni, nego zato što ih je ljubio. Njegovo Srce, puno dobrote i ljubavi, tražilo je suradnike koji će dopustiti da ih Božja milost preobrazi.

Srce Isusovo, ognjište ljubavi, zapalilo je srca apostola i dalo im snagu ostaviti sve radi Kraljevstva Božjega. I danas isto Srce gleda svakoga od nas, poznaje naše slabosti, naše strahove i naše neodlučnosti, a ipak nas poziva da Mu vjerujemo.

Srce Isusovo, izvore života i svetosti, izvor je svakoga poziva. Bez Njega ne možemo učiniti ništa, ali s Njime možemo postati oruđe Njegova milosrđa. On ne traži našu savršenost, nego naše predanje.

Srce Isusovo, strpljivo i milosrdno, ne prestaje čekati naš odgovor. Koliko smo puta oklijevali poput apostola prije nego što su potpuno pošli za Kristom? Koliko smo puta bili vezani uz svoje „mreže“ – vlastitu volju, sigurnosti i navezanosti? Ipak, Isusovo Srce ostaje otvoreno i ponovno nas poziva.

Srce Isusovo, poslušno do smrti, uči nas da se pravi odgovor na poziv nalazi u ljubavi koja se predaje Ocu. Kao što je Isus potpuno predao svoj život za spasenje svijeta, tako i mi želimo predati Njemu svoju prošlost, sadašnjost i budućnost.

Zato danas u tišini svoga srca obnovimo svoje predanje:

GODIŠNJI CIKLUS KATEHEZA, lipanj 2026.
“S blaženim Mihaelom Sopoćkom u školi Božjega milosrđa”

„Presveto Srce Isusovo, zahvaljujem Ti što si me pogledalo s ljubavlju i pozvalo k sebi. Predajem Ti svoju volju, svoje planove, svoje sposobnosti i svoje slabosti. Učini moje srce sličnim svome Srcu. Daj da Te slijedim vjerno, velikodušno i radosno, kamo god me budeš vodio. Neka moj život bude odgovor ljubavi na Tvoj poziv i svjedočanstvo Tvoga Milosrđa.“

Originalni tekst: s. Dominika Steć ZSJM

Prijevod, uvodna i završna molitva: sestre Milosrdnog Isusa, Sisak 2026.